

UMUT VAKFI
28 EYLÜL 2013
BİREYSEL SİLAHSIZLANMA GÜNÜ
19.GELENEKSEL ÖDÜLLÜ YARIŞMA
"Şiddetin Şakası Yok!"
Sıfır Şiddet: Yaşama Hak Tanıyın
Barışçıl bir yaşam, barışçıl bir dünya için öykü yarışması

BASILMAYA DEĞER

ABDULLAH EZİK

NEFTİ YALNIZLIK

I

Alışkın olduğu gibi yine güneşin doğuşuyla uyandı. Limonküfü rengindeki yılların tozunu biriktirdiği, güneşin ise her geçen gün tonunu bir kat daha açtığı perdelere uzunca baktı. Işık huzmeleri pencere çerçevelerinin köşelerinden karanlıkla boğuşan odaya sızarken yorganın çiçeklerle bezeli deseni ortaya çıkmıştı. Gözleri her zamanki gibi pembemsi terliklerini arıyordu. Yorgandan ayaklarını aşağıya sarkıttığında beton vücudunda hafif bir ürpermeye neden olsa da sonunda aradığını bulan bir insan sevinciyle terliklerini ayağına geçirdi. Hayatı rutinleşiyordu. Camı açmak için yürüdüğünde gözüne duvarın boyası dökülmüş köşesi takıldı. Perdeleri çekerken içeriye bir anda güneş doldu. Güneş odaya dolmuştu işte, bütün sıcaklığıyla, ışığıyla odaya doğmuştu. Köşelerde küf tutmuş komodinler duruyordu. Şu karşıdaki çerçevenin tozu alınmalı epey olmalıydı. Kapıya doğru yönelirken adımları sıklaştı, terliklerinden çıkan sesle yürümeye devam etti. Boş koridorda terlik seslerinin tok sesiyle oğlunun odasına yöneldi, kapıyı açık buldu, içeriye girdi. Bugün yine sınavları başlıyordu ve yorgunluğunu tahmin edebiliyordu. Önce seslenmeyi düşündü ise de sonra kıyamadı, en azından kahvaltıyı hazırlayana kadar uyusun diye düşündü. Dolapta kalan malzemelerle ancak bir tost yapabilirdi. Zaten dolapta küflenmeye yüz tutmuş pek çok şey vardı, mutfağı örümcek ağları sarmaya başlamıştı. Bir yandan tost hazırlarken diğer yandan açık bir çay yaptı. Tekrar odaya kararlı adımlarla, bu sefer onu uyandırmak için ilerledi. Mutfaktan gelen yanık kokusunu duyup gerisin geri döndü. Tostu yakmıştı, her zamanki gibi. Bu dalgınlıkları onu nereye sürükleyecekti bilmiyordu. Mutfakta tostların yanık kısımlarını kazırken banyodan gelen su sesiyle oğlunun yataktan kalkmış olduğunu anladı. Şırl şırl akan sular içindeki yangını söndürüp ruhindaki fırtınaları dindiriyordu. Derken oğlu ona sarılarak hafifçe havaya kaldırmaya çalıştı. Neşeli bir çocuktü, gülümsemeden konuşmazdı, hayatının en güzel varlığıydı işte, oğluydu; ötesi yoktu ki. Yine belini incitmesinden endişe etti ve hafif bir tebessümle kendisini bıraktırdı. İki dirhem bir çekirdek, ceviz ağacından yapılmış kahvaltı masasına oturdular. Ayakları çıplak ve eskimiş sandalyelerde rahat edemediler. Üstelik masanın bir ayağı oynuyordu ve birkaç damla çay masaya dökülmeye başlamıştı bile. Annesi ve oğlu yanmış tostlar üzerine şaka yaparak kahvaltıyı sonlandırdılar. Oğlunu başarılar dileyerek öpücükleriyle – her anne gibi akli onda kalarak- -ki İstanbul büyük şehirdi- yolcu etti. Evde yine yalnız kalmıştı. Kara bir bulut geldi ve kalbinin üstüne çöktü.

II

Apartmanın önünde bağcıkları sökülmüş ayakkabısıyla biraz boğuşuktan sonra kör bir düğüm ile yola çıktı. Bugün önemli bir sınavı vardı ve gece bir yandan düşüncelerle bir yandan da sınav notlarıyla

boğuşarak epeyce yorulmuştu. Şimdi de son düzeltme ve soru(n)ları halletmek için okulun karşısındaki D... Kafe'ye gidiyordu. Orada arkadaşlarıyla buluşacaktı. Yolda giderken kaldırım kenarında adeta kendi kürküne bürünmüş bir heybetle duran kedigiller familyasından bir felis domesticus (sokak kedisi demektir) gördü. Bu havada biraz üşüyor olsa gerek, aç da olabilir diye düşündü. Keşke ona yemesi için bir şeyler getirmeyi akıl edebilseydi. Büyüdüğünde felis leo (aslan) olabilecek bu felis domesticus'u (kedi) fazla rahatsız etmemek lazım dedi ve yoluna devam etti. Bugün hava biraz esiyordu, yağmur gelebilirdi. Saçları da rüzgarda savruluyor ve gözünün önüne düşüyordu ara ara. Annesi de bu havalara için kışlıkları henüz çıkarmamıştı, son günlerde biraz dağınıktı. –Aslında son günlerde değil epeydir dağınıktı- annesine çekmişti, orası kesindi- ve annesinin bu özelliği oğlunda da hayat buluyordu.- Otobüs durağına doğru ilerlerken formülleri son kez zihninde tekrarlıyordu. Adımlarını da sayarak ilerliyordu. Bu kâhrolası Latince sayıları unutmamalıydı ki kullanabilsin. Hayatıyla öğrenimini ortak bir noktada birleştirme tasavvuru vardı. Öğrendiği her şeyi hayatından bir yere monte etmeliydi. Mesela en son kimya dersinde öğrendiği birkaç bilgiyi tatbik ederken annesinin çeyizinde önemli bir yer eden masa örtüsünü yakacaktı. –Neyse ki evde kimse yoktu da annesi görmeden bu küçük sorunu halledebildi, annesinin dağınıklığının da tabii bunda katkısı olmuştu.- Hafızasının kıyısında köşesinde kalan her bilgiyi tekrar tekrar yoklayarak otobüsü beklemeye başladı. Biraz beklemesi gerekti.

III

Yine gitmişti oğlu, kapının kapanma sesinin peşinden kocaman bir sessizlik bırakarak. Bu sessizlik içine hafakanlar doldurmuştu. Adeta onunla oyun oynuyorlardı. Tostunu yerken yaptığı paşa çayını –küçükken demli çay vermezlerdi ona, şimdi ise buna mecburdu, -geçmiş her zaman geleceğe sirayet ediyordu.- yudumladı. Bugün de yapacak işi yoktu zaten, uzun süredir yapacak bir iş bulamıyordu, kendisini oyalamalıydı. Evin her yerini örümcek ağları sarmış ve karıncalar salonun ortasına yuva yapmıştı. Neyse ki onun temizlik takıntısı yoktu. Ailesinden gelen temizlik takıntısının aksine o bunun tersine bir karaktere sahip olmuştu. Pasaklıydı evet, ama mutluydu? Daha ötesini bilmiyordu. Zaten aşırı titizlik insanı yoruyordu, daha yorulmaya ne takati ne de hâli kalmıştı. Belki bu da o türden bir şeydi. Televizyonu açtı ve koltuğuna kuruldu. Kumanda elinden kayar gibi oldu ama tuttu. Televizyonda şiddet olayları ile ilgili bir program ve kimsenin umurunda olmayan bir yığın çözüm önerisi vardı ve hâlâ birileri çözümü toplumsal adalet yerine menfî adalette arıyordu. En büyük adaletsizlik buydu, kişisel adaleti daha üstün tutmak ve buna yönelmek. Oysa adalet denen kavram yerde ve gökte, her yerde aynı anlama geliyor ve herkes için aynı şartları sağlıyordu.

IV

Durağa geldikçe yavaşlayan otobüs tam önünde durdu ve kapısı bir tıslama ile açıldı. Bu sırada burnuna frenleme sırasında sürtünen lastiğin o bezdirici kokusu gelmişti. Biletini verdi ve otobüsün içerisinde ilerilere, en diplere doğru ilerledi. Neyse ki bu sefer oturmak için yer bulabilmişti. Arka kapının sol çaprazındaki cam kenarındaki boş yere oturdu. Bir sonraki durakta yanına bıyıkları burma, heybetli ve hafif göbeği belli biri oturdu. Giydiği tişörtün yakalarını kaldırmış ve güneşin etkisiyle olsa gerek gözlerini kısmıştı, hayır yoksa o bir Çinli miydi? Belli olmuyordu ama bu bıyıkları bir Çinli bırakamazdı sanırım. Ya da Çinlileri de mi kendimize benzetmiştik? Bu daha sonra çözümlenmesi gereken felsefi bir soru(n) olarak en azından bir süre için hafızasının raflarına kaldırıldı. Cep kitapçığıyla çalışmaya koyuldu. Gürültüler işitti, konuşmalara kulak kabarttı. Karşı yolda bir trafik kazası meydana gelmişti ve iki adam tartışıyordu. Hemen tartışma ateşlendi –bu toplumda her şey birden ateşlenirdi- ve belli belirsiz seslerle bir kavganın fitili alevleniverdi. Ne kadar sever olmuştuk kavgaları, hiçbir şeye sabrımız ve birbirimize tahammülümüz kalmamıştı. İnsanlar araya girip ayırmaya çalıştılar. Neyse ki sorun büyümeden halledildi. Derken az daha durağı kaçıyordu, son

anda bütün düşüncelerden sıyrıldı ve otobüsü durdurabilirdi. Otobüsü durdurduğu sırada yanındaki adamın bir Çinli olmadığına karar verdi. Burnunda yine bir lastik kokusuyla otobüsten iniverdi.

V

Koltuğundan kalktı, artık yapacak bir iş, daha doğrusu vaktini istediği gibi öldürebileceği bir araç arıyordu. Birden kapıya vurulan sıkı yumruklarla irkildi. Kapıya gitti ağır adımlarla, acelesi yoktu, hiç olmamıştı. Acele işe şeytan karışır sözünü işittiğinden beri böylesine tembeldi işte, acaba onu birileri kandırmış mıydı, bu kadar tembel olmak zorunda mıydı? Neyse düşünecek vakit yok dedi ve kapıya uzandı kolu. Karşı komşusuydu. Komşusunun yüzünde patlıcan moruna benzeyen bir renk ve boğazında kan renginde bir kırmızı gördü. Anlam veremedi, beyni paslanmış olmalıydı. İşlemeyen demir paslanıyorsa çalışmayan beyinde mi aynı akıbete uğrardı? Kadın bir anda önüne yığılıverdi. Uzun zamandır hissetmediği bir şey oldu ve içini bir heyecan kapladı. Hemen kadını kaldırdı, içeriye doğru çekti. Biraz su getirdi ve kadını biraz kendine getirmeye çalıştı. Kocasından –ki kocasından başka evde kimse yoktu- şiddet gören milyonlarca kadından, anneden, bütün sıfatların dışında şiddet gören herhangi biriydi. Bu kadar acımasızlık fazlaydı, her gücü yeten bunu yaparsa insanların hâli ne olurdu? Zavallı kadıncağız diye düşündü. Gidecek yeri de yoktu ki, aslında bir maaşı olsaydı bu adamdan kurtulurdu. Ya da buna cesareti.

VI

D... Kafe'ye doğru ilerliyordu. Saymaktan vazgeçmişti adımlarını. Formülleri düşünüyordu, bir yandan da felis domesticus'ları bu ülkede yaşatmanın çaresini. Bu ülkede herkes yaşama hakkına sahip olmalıydı. İnsan veya değil; bütün varlıklar, her şey bir yaratma eseri idi ve yaratılan her şey yaşamalıydı. 'Yaşat ki yaşasın' dedi içinden. Bütün canlılar için bir çözüm bulmalıydı. Şiddet gören hayvancıklar, şiddet gören çocuklar, şiddet gören kadınlar. Hepsi birdi, farklı mıydılar? Şiddet gören herkes aynı acıyı duyuyordu, sadece konuştukları diller farklıydı. Bu şiddet bataklığından bütün dünyayı sıyırmalıydı. Kafeden içeriye böyle düşünerek ve bu düşüncelerle girdi. Masaya oturdu. Önce kitapları ve devamında kalemleriyle koskocaman bir masayı işgal ediyordu işte. Son saatleri iyi değerlendirmek lazım dedi. Arkadaşları ile buluşmadan bir heykeltıraş edası ile son düzeltmeleri yapmalı ve ortaya koyacağı eserden muhakkak emin olmalıydı.

VII

Kadın yine evine dönmüştü. Onu bir türlü karakola gitmeye ikna edememişti. Kocasından ödü patlıyordu. Oysaki o korkmazdı hiç –eski- kocasından, ona ilk vurmaya kalktığı anda onu terk etmişti. Kendine ait değerleri vardı. Değerlerine o kadar bağlı idi ki, her kim olursa olsun onlardan ödün vermiyordu. Şiddet hiçbir şekilde güzel bir kapıya çıkmayan araçlardandı. Onun uğradı bereketli topraklar çöle dönüşür, onu gören güneş yerini karanlığa bırakırdı. Şiddet bir katildi, bir saldırgandı, bir yok ediciydi. Hiçbir canavar şiddet kadar korkutucu değildi.

VIII

D... Kafe'de bir yandan düşüncelere dalmıştı. Omzunda bir el hissetti. Dönüp baktığında karşısında arkadaşlarını bulmuştu. Vaktin nasıl geçtiğini idrak edememişti henüz, toparlanmaya koyuldu. Artık vakit tamamdı, sınav anı gelip çatmıştı. Masadan kalkıp arkadaşlarıyla okula doğru yöneldi. Sokağa çıktıklarında güneşi tam tepelerinde, kavurucu bir biçimde ve aralarında sadece bir karış varmışçasına

yakında gördü. Vücudundan bir üşüme geçti, önce biraz titremiştir. Anlam veremedi, aldırmadı da. Yolun karşısına geçmek için üst geçide kadar yürüdüler. Sağda dilenmekte olan gece kadar siyah giyinmiş biri elini uzatmıştı. Arkadaşları da onu umursamaktan yana değildiler. Bakışları da pek dost canlısı değildi doğrusu. Yürümeye devam ettiler. Arkadan bir mırıldanma sesi geldi ve herkes dağılmaya başladı. Genç hâlâ yürümeye devam ediyordu hiçbir şeyin farkına varmadan. Tam o sırada vücudunda belli belirsiz bir sıcaklık duydu. Sonrasında bir sıcaklık daha. Bu sefer ilkinden daha uzun bir üşüme duygusu hissetti. Sonra vücudundaki ıslak kana elleri ile dokundu. Annesini gördü, karşındaydı, yanındaydı yine. En sevdiği rengi gördü, kırmızı, kan kırmızısı. Kendi kanından bir kırmızı. Sıcaktı, alev gibi. Bağırışlarla ondan uzaklaşan bir gölge gördü. Annesini gördü bir kez daha. Kulağının dibinde küçüklüğündeki gibi ninni mi söylüyordu? Başına doğru eğilen birileri vardı, anlamıyordu. Bir anda sınavı bile unutuvermişti. Artık sınav önemsizdi.

IX

Akşam karanlığı çökmeye başladığında kaç saattir kıvıldamadan koltukta ve bir şey izlemeyerek kaldığını farketti. Neyse ki oğlunun geliş saati yaklaşmıştı. Son bir gayretle mutfığa gitti, en sevdiği yemeği yapmalıyım diye düşündü. Acaba sınavı nasıl geçti? Kıyamıyordu ki hiç ona. Hep söylerdi; çok çalışma, yorma kendini bu kadar. Ama oğlu annesine iyi bir öğrenci olduğunu kanıtlayacaktı. Yemeği bitirip sofrayı hazırladı. Kapı çaldığında yüzünde kocaman gülümsemeye öptü oğlunu. Yemeklerini yediklerinde güzel bir film izlemeye karar verdiler. Sürpriz yapmayı severdi, gelirken annesinin merak ettiği yeni bir film alıp gelmişti. Filmin sonlarında uyuyakalan oğlunu öperek yatağına gitmesi için uyandırdı.

X

Banyoya yürüdü. Aynayla karşılaşmaktan hiç hoşlanmıyordu nicedir. Çökmüş yüzünde bütün acıları gizliydi. Saçlarındaki beyazlar artık gözle görülür bir hâl almıştı. Saçlarını boyatmalıydı belki. Gözlerinin çevresindeki derin çizgiler ona acılarını hatırlatıyordu. Aradan ne kadar vakit geçmişti? Bu süre ona kaç yüzyıl gibi gelmişti? Kendisini iki bin yaşındaymış gibi hissediyordu. Oysa bugün de o uzun duruşmalardan birisi vardı. Hakim soracaktı, avukat yanıtlıyacaktı, o gözyaşları içerisinde sadece izleyecekti. Sessiz bir ağlamak ile. Çırpınarak, yerlere ve göklere sığamayarak, her yer ona dar gelircesine. Zamandan mahrum bırakılmış gibiydi, artık zaman onun için soyuttu, somutluktan uzaktı. Daha ne kadar hayallerle günü geçirecekti? Oğlu ölmüştü işte, bunu kabullenmek zorundaydı. Ölüm kelimesinden nefret ederdi, hayır öldü demeyecekti, sadece aralarından ayrılmıştı. Daha kaç günlerce onun hayalini yaşayacak, kahvaltayı ona hazırlayıp akşam yemeğini onunla yiyecekti? Ağlamaktan gözlerinde yaş kalmamıştı, göz pınarları kurumuştu. Odasının kapısına bile bakamıyordu. Ya giysileri, ondan arta kalan o gömlekleri koklamaktan belki kokusunu duyarım diye günlerce yanında gezdirmekten başka ne yapabiliyordu? Kabullenemiyordu işte. Hiçbir sebep yokken onun canını elinden almışlardı. Canından can almışlardı, kanından kan, ömründen ömür almışlardı. Hayat ne kadar zalimdi? Canı isteyen, canı istediği anda, herhangi bir canlının hayatına son verebiliyordu. Kimseye yaşama hakkı tanınmıyordu. Oysaki oğlu ne güzel bir çocuktü, sarı saçları ile insanın içini ısıtan bir gülümsemesi vardı; ki eskiden vardı, yüzyıllarca eskiden ...